

Evangelí del dimecres de la setmana XII de durant l'any: al mestre se'l coneix pels seus fruits

Evangelí i comentari del
dimecres de la setmana XII de
durant l'any. “Pels seus fruits
els coneixereu”. El fals mestre
difon la dissensió i la divisió a
l'Església. El mestre autèntic
difon amb caritat la veritat i
promou la unitat.

Evangelí (*Mt* 7, 15-20)

Guardeu-vos dels falsos profetes, que venen a vosaltres disfressats d'ovella, però per dintre són llops rapaços. Pels seus fruits els coneixereu. ¿Es cullen potser raïms dels cards, o figues dels arços? Tot arbre bo dona fruits bons, i l'arbre dolent dona fruits dolents. Un arbre bo no pot donar fruits dolents, ni un arbre dolent, donar fruits bons. Tot arbre que no dona bon fruit és tallat i llençat al foc. Així, doncs, pels seus fruits els coneixereu.

Comentari

El Sermó de la Muntanya, que va tenir lloc en una època relativament primerenca de la vida pública de Nostre Senyor, va sorprendre i ampliar els horitzons dels oients: van ser cridats a la perfecció. Al final d'aquest magnífic discurs, els oients

van quedar esbalaïts “perquè els ensenyava amb autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei” (*Mt 7, 28*).

La paraula de Jesús era segura, era definitiva; al seu ensenyament no hi havia ni una ombra de dubte o vacil·lació. El missatge era comprensible per a tothom perquè s'expressava en el llenguatge quotidià dels que l'envoltaven. Alhora, però, era sublim i era manifestament la paraula de Déu.

L'Evangeli d'avui és un bon exemple d'allò que va impressionar tant la multitud. Nostre Senyor jutja els falsos profetes i en pronuncia la sentència de condemna, amb la seva pròpia autoritat: “Tot arbre que no dona bon fruit és tallat i llençat al foc” (*Mt 7, 19*).

És un problema perenne. Hi va haver molts profetes de l'Antic Testament que van extraviar el poble. Segles

més tard, en temps dels Pares de l'Església, hi va haver mestres aparentment pietosos i gelosos, però que en realitat no tenien els sentiments del Crist (cf. Sant Jeròni, *Commentarii in Matthaeu*, 7). El mateix pot passar fins i tot avui dia.

En el Discurs de l'Última Cena, Jesús va ampliar el seu ensenyament anterior: “Jo soc el cep i vosaltres les sarments. El qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no està en mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen” (*Jn* 15, 5-6).

La clau del discerniment, per tant, és si el mestre difon la caritat i la unitat, o si, al contrari, produeix dissensió i desunió –un mal fruit– al cos místic del Crist, que és l'Església. De vegades s'afirma que hi ha una dicotomia entre proclamar la veritat,

per una banda, i ser caritatiu, per una altra. El Senyor ens diu en aquest passatge que, en realitat, la veritat i la caritat van juntes. Per tant, el deixeble cerca la veritat en unitat amb el Magisteri de l'Església, a través del qual s'anuncia al món l'ensenyament del Crist.

Andrew Soane // Photo: Brian Jimenez - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dimecres-de-la-setmana-xii-de-durant-lany-al-mestre-sel-coneix-pels-seus-fruits/> (11/03/2026)